

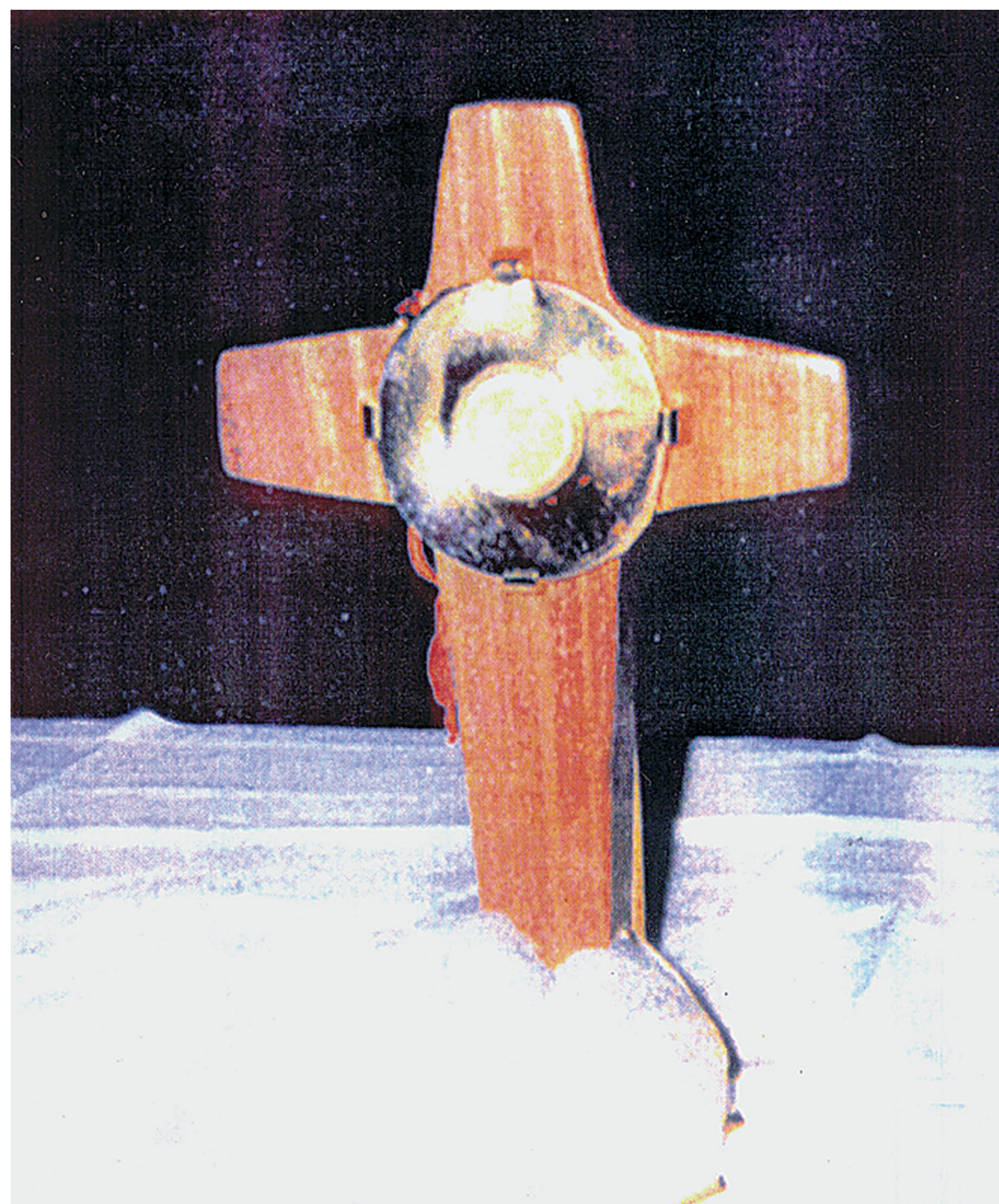
Douai eucharistinis stebuklas įvyko, kai kunigui dalijant Komuniją Ostija nukrito ant žemės. Kunigas pasilenkė ją pakelti, bet Ostija pati pakilo ir nusileido ant purifikatoriaus. Po kelių akimirų pasirodė nuostabus Vaikelis, kurį galėjo kontempliuoti visi ten buvę tikintieji ir vienuoliai. Ir šiandien, prabėgus beveik 800 metų, ši stebuklinga Ostija kiekvieną ketvirtadienį išstatoma viešam garbinimui Douai šv. Petro bažnyčioje ir daug tikinčiųjų susirenka prie jos pasimelsti.

1975-ieji metai. Šv. Petro bažnyčios klebonas rodo 1254 metų Ostiją

Douai šv. Petro bažnyčios vaizdas

Monstrancija su stebuklingosios Ostijos relikvija

Douai Dievo Motina

Tabernakulis, kuriame saugoma stebuklingoji Ostija

Bonum Universale de Apibus parašytas tėvo dominikono Tomo Šantimpriečio, teologijos daktaro ir Kambrės vyskupo sufragano, kuris pats matė šį stebuklą, liudijimas. 1254 m. pirmąją Velykų dieną dalydamas Komuniją šv. Amato Nuskiečio bažnyčioje, kunigas netyčia leido nukristi Ostijai. Jis lenkėsi ją paimti, bet Ostija pati pakilo ir nusileido ant purifikatoriaus. Ir tuoj toje vietoje pasirodė Vaikelis, kurį visi tikintieji ir Mišiose dalyvavę vienuoliai galėjo kontempliuoti. Žinia apie stebuklą sparčiai sklido ir Kambrės vyskupas Tomas Šantimprietis iš karto nuvyko į Douai patikrinti fakto ir taip viską aprašė:

„Nuvykau pas bažnyčios dekaną, lydimas daugybės tikinčiųjų, ir paprašiau, kad leistų pamatyti stebuklą. Dekanas atidarė mažą

dėžutę, kurioje buvo įdėta stebuklingoji Ostija, bet iš pirmo žvilgsnio aš nepamačiau nieko ypatingo. Tačiau aš vis tiek žinojau, kad niekas negali man sutrukdyti pamatyti Švenčiausiąjį Kūną taip, kaip Jį matė kiti. Iš tiesų, pažvelgęs iš naujo, aš pamačiau Kristaus veidą, vainikuotą erškėčiais, ir du kraujo lašus ant Jo kaktos. Iškart atsiklaupiau ir su ašaromis dėkojau Dievui.“

„Tikrai žinoma, kad jau 1356 m., tai yra praėjus šimtmečiui po apsireiškimo, kasmet trečiadienį po Velykų būdavo šventė Švenčiausiojo Sakramento stebuklo atminimui. Dokumentas, kuriame tai minima, nurodo, jog šis paprotys egzistuoja jau seniai. Brangioji stebuklo relikvija buvo saugoma ir gerbiama iki Didžiosios prancūzų revoliucijos,

paskui jos pėdsakai ilgam išnyko.

1854 m. spalio mėnesį šv. Petro bažnyčios klebonas altoriuje rado medinę dėžutę su Ostija: ji dar buvo balta, tik aptrupėjusiais kraštais. Raštelis lotynų kalba liudijo: „Aš, žemiau pasirašęs žymiosios šv. Amato bažnyčios kanauninkas, patvirtinu, kad tai yra tikroji Eucharistijos stebuklo Ostija, kurią paimdamas išgelbėjau nuo išniekinimo pavojaus. Įdėjau ją į šią komuninę ir palikau liudijimą, surašytą savo ranka, tikintiesiems, kurie ateityje tai suras (1793 m. sausio 5 d.).“